

Társadalmi Párbeszéd Színház

– megjelenít, érzékenyít, lelkesít

A playback-színház eszközeit alkalmazó komplex módszer közösségi, társadalmi kérdések élményszerű, autonómiát támogató és döntéseket segítő feldolgozásáért

Öröm és megtiszteltetés számunkra, hogy a közösségfejlesztők szakmai fórumán bemutathatjuk a Társadalmi Párbeszéd Színházat.

A Társadalmi Párbeszéd Színház (TPSz) az együttműködés alapját, a meghallgatás és meghallgatás tapasztalatát sajátos, érzelmi szinten is átélhető keretben teszi elérhetővé, így a társadalmi, közösségi kérdések élményszerű, autonómiát támogató és döntéseket segítő kulturált vitában, párbeszédben kerülnek feldolgozásra.

Többrészes sorozatunkban bemutatjuk a TPSz módszertanát és korábbi projektjeinket, majd két jelenleg is futó munkánkat ismertetjük, melyek jól szemléltetik a módszer sokirányú felhasználhatóságát.

Kik vagyunk, honnan jövünk?

A Társadalmi Párbeszéd Színház (TPSz) a Vitakultúra Egyesület és Donáth Attila közös fejlesztése és szolgáltatása.

A **Vitakultúra Egyesület** 1997-ben alakult. Elsődleges és általánosan megfogalmazott célja a kultúrafejlesztés, a társadalmi integrációs folyamatok elősegítése egyének és csoportok fejlesztésén keresztül. Célcsoportjaink a hátrányos helyzetű emberek és segítők, a középfokú oktatás szereplői (diákok, tanárok, szülők), valamint civil szervezetek. Az egyesület tagjai oktatásban, szociális és for-profit szférában tevékenykedő szakemberek, akik rugalmasan alkalmazzák a drámapedagógia, a pszichodráma, a playback-színház és az NLP módszereit. Projektjeink között szerepelt a 2013-ban *Nemzetközi Együttműködési Kultúráért Nívódíjat* kapott Művészettel a multikulturális közösségekért 2010-12 című projekt, kiemelten fontos aktuális munkánk a „Játsszuk újra! Éljük újra! Közösségfejlesztés Társadalmi Párbeszéd Színházzal”.¹⁵

¹⁵ A Vitakultúra Egyesület főbb szolgáltatásai a tréning, szupervízió, mentorálás, valamint az alkalmazott playback-színházi előadás. Tevékenységi körök: alkalmazott playback-színházi folyamatok facilitálása, publikáci-

Donáth Attila playback-színházi szakember, szupervízor-coach, tréner és pszichodráma vezető, gyógypedagógus és szociális munkás. 25 éves playback-színházi tapasztalattal rendelkezik, 1992-ben alapító tagja volt az első magyarországi playback-színházi társulatnak, a Rögtönzések Színházának, majd 2002-től a Pszínház társulat színésze és játékmestere. A Centre for Playback Theatre akkreditált tréner, 2014 óta a Nyitókör Közép-Európai Playback Színházi Iskola vezetője. Évek óta tanítja a playback-módszert határon innen és túl, a playback alkalmazása mindennapi fejlesztő munkája részét képezi a tréningek, szervezetfejlesztési folyamatok, tanácsadások, szupervíziók, coachingok során. A Vitakultúra Egyesülettel 2000 óta rendszeresen együttműködő külső munkatárs.

A **TPSz projekt csapata** tagjai között vannak tréner, tanár és képzőművész is. Amellett, hogy kommunikációban és csoportvezetésben széleskörű tapasztalattal rendelkeznek, olyan aktív playback-színházi szakemberek, akik a színházat közösségi, művészeti innovációként is használják társadalmi kihívások megoldására ('citizen artists'). Több társulattól érkeznek, és mindig az adott TPSz alkalomhoz igazítottan van jelen egy az adott projektre válogatott hol nagyobb, hol kisebb csapat.

ók, Társadalmi Párbeszéd Színház szolgáltatás kifejlesztése és művelése 2010 óta, egyéb informális, felnőttoktatási programok és képzések.

További jelentős projektek: HEFOP-2.3.1.-05/1 „Hátrányos helyzetű emberek alternatív munkaerő-piaci képzése és foglalkoztatása 2005-08”; Grundtvig, Tanulási kapcsolatok: „Művészettel a multikulturális közösségekért 2010-12”, (Nemzetközi Együttműködési Kultúráért Nívódíjat kapott 2013-ban); Grundtvig Multilaterális projekt: „DISCOVER PEACE IN EUROPE – PAX.EU 2012-15”. Új: 2017-19 Erasmus+ Stratégiai Partnerség, KA204: „Játsszuk újra! Éljük újra! Közösségfejlesztés Társadalmi Párbeszéd Színházzal”

Fontosnak tartjuk, hogy playback-színházzal, személyes történeteink elmesélésével és visszajátzásával, világos és együttműködő keretek között, a nyilvánosság előtt teszünk azért, hogy a közös ügyeink valóban közösek legyenek.

Mi a Társadalmi Párbeszéd Színház?

A **Társadalmi Párbeszéd Színház (TPSz)** olyan nyilvános közösségi fórum, mely lehetővé teszi a társadalom adott témában érintett csoportjai, azok képviselői számára, hogy irányítottan mondják el és hallgassák meg egymás nézőpontját. A személyes történeteket, gondolatokat, érzéseket playback-színházi formában, a közönség részvételével, azaz a nyilvánosság bevonásával mutatjuk be.

A **playback-színházban** a közönség tagjai személyes történeteket mesélnek el, a társulat pedig minden előkészítés vagy egyeztetés nélkül, improvizálva jeleníti meg, játssza vissza azt. A playback-színházban azt tapasztaljuk, hogy a saját és mások élményének megjelenítése egymásra hangolja a résztvevőket, a TPSz módszere erre az érzékenyítésre alapozva erősíti az egyéni és közösségi felelősségvállalást, valamint inspirálja a további cselekvést egyéni és társadalmi szinten.

A TPSz alapja tehát a playback-színház, megvalósításának **formája az alkalmazott playback-színház** (színházi fórum), ahol a történetmesélés közösségformáló hatása, kapcsolat- és párbeszédteremtő ereje kiemelt fontosságú. A TPSz irányított és művészi szintre emelt párbeszéd, a vita-színház olyan megvalósulása, mely során párbeszéd jön létre.

A **TPSz célja**, hogy olyan új tárgyalási alternatívát kínáljon a megszólított érdekcsoportoknak (közösségeknek és egyéneknek), mely a változás lehetőségét teremti meg az érintettek együttműködésében. Egyetlen alkalom is mintát ad együttműködésen, inkluzivitáson alapuló kommunikációs kultúra lehetőségéből. Ugyanakkor a TPSz-t használó közösség hosszútávú célja lehet egy olyan folyamat beindítása, melynek során az érintettek rendszeresen folytatnak párbeszédet, időről-időre kívülről is ránéznek együttműködésükre, felméri annak hatékonyságát.

A **TPSz eredménye, lehetséges hatása**, hogy a meghívott érintett csoportok jelenlévő képviselői felismerik és kifejezik igényeiket, valamint lehetőségük nyílik személyes szintű kapcsolati hálót kiépíteni, személyesen megtapasztalni a valóságos szükségleteket, melyekről az érintettek közvetlen információt adnak.

A TPSz-t igénybevevő szervezetek új, hatékonyabb működési kultúrát alakíthatnak ki önmagukban és kapcsolati rendszerükön belül. A különböző érintetti csoportok hálózatára épülő együttműködések kidolgozhatnak egy olyan érdekegyeztető rendszert, beszélgető fórumot, melynek kereteit a TPSz rendszeres alkalmazása adja. Ennek hatására a résztvevők között közeledés, empatikusabb viszonyulás jön létre.

Hogy működik, mi történik?

A TPSz **egy házigazda szervezettel, partnerrel** dolgozik együtt, annak igényeihez, céljához és kapacitásához igazodva. Egy alkalom minimum 2-3 óra (pl. hétköznap este, hétvége délután), maximum 8 óra (pl. konferenciához, rendezvényhez kapcsolódóan). Egy alkalmon a résztvevők száma 10-től akár 100 főig is terjedhet.

A TPSz-nek **mindig van egy témája**, melyet vagy előre egyeztetett fókusz mentén, vagy a helyszínen a résztvevők által behozott felvetésekből bontunk ki.

Ahogy megvan a fő téma, a résztvevőkkel közösen témaköröket határozunk meg, majd azokat együtt szűrjük, súlyozzuk, a legaktuálisabbat választva ki. Ezután szociometria és/vagy kiscsoportos téma-feldolgozás és érzékenyítés következik a módszertanra, kommunikációra, majd a személyes élményeknek, történeteknek az egész közönségnek szóló playback-színházi feldolgozására kerül sor. A folyamat záró, integráló lépésekkel kerekedik le.

A TPSz-alkalmak vezetői egy folyamatfelelős és egy játékmester, akik e szerepeket felváltva, a közönség előtt nyíltan kommunikálva viszik, mintát adva ezzel az együttműködésre, a többszereplős vezetésre. A résztvevők a játékmester irányításával szólalnak meg, és beavatják a témával kapcsolatos személyes történetükbe a többi jelenlevőt. Érzéseiket, a velük történt eseményeket a playback-játsszók, színészek, zenészek megjelenítik, visszaadják, valamint egy képzőművész is visszarajzolja, tükrözi azt. A résztvevők egymás történeteit megnézik, s azokra reagálva is mesélnek, kifejezik magukat. A történetek visszanezése a színpadon, valamint a képekben megteremti a személyes szintű bevonódás lehetőségét, s ez változást hozhat létre az egyes embereknek a témához, a megjelenített történethez való viszonyában.

Látható tehát, hogy a TPSz-folyamatban kis- és nagycsoportban is dolgozunk az egyénnel, a történetmesélés-visszajátzás pedig többször is megtörténik, s az egyes szakaszok sűrítettebben

vagy kibontva, playback-színházi, illetve dramatikus elemekkel tagolva épülnek egymásra.

Konkrét példák, korábbi projektjeink

3É - Érzelmek, Értékek, Érdekek: Társadalmi Párbeszéd Színház a fogyatékkal élő emberekért, 2011

Az **Egyenlő Esélyekért! Alapítvány Nappali Gondozója** Csömörön az eddigiektől eltérő párbeszédet kezdeményezett az alapítvány alkalmazottjai és gondozottjai között.

A csömöri Egyenlő Esélyekért! Alapítvány 2000-ben alakult, nappali gondozójában súlyos, halmozottan fogyatékos fiatalok fejlesztése folyik, amely révén képessé válnak védett munkahelyen való munkavégzésre.

Az Alapítvány folyamatosan törekszik arra, hogy alternatív kommunikációs formák bevonásával programokat szervezzen a lakóknak és közvetlen környezetükben élőknek, segítve az érdekérvényesítést és az önkifejezést. Ilyen program például a lakókból álló, kéthetente működő playback improvizációs csoport a nappali foglalkoztató vezetőjének irányításával, aki mellett az Alapítvány néhány munkatársa is integrált playback- színházi képzésben vett részt.

A projekt fő célja az volt, hogy a létrejött TPSz-előadáseredményeit az Alapítvány a későbbiekben is hasznosítani tudja. Azt vártuk, hogy a TPSz új tárgyalási alternatívát kínáljon az Alapítvány működésében érintett érdekcsoportoknak, változást hozzon az Alapítvány, a lakók, a szülők, a támogatók, a hivatalok, valamint az Alapítvány működését befolyásoló, s a lakók életére hatással levő teljes rendszer együttműködésében. Hosszútávú célként olyan folyamat beindítását terveztük, mely lehetőséget ad a rendszeres párbeszédre, az együttműködés folyamatos elemzésére, hatékonyságának felmérésére.

Az előadásra való felkészülés fél évig tartott, az eseményt és kb. 2 hónapos utómunkálati szakasz zárta. **Az előadást egy olyan találkozó előzte meg** (ezt későbbi projektekben **demónak** neveztük el), ahol az összes, a majdani előadásban résztvevő, valamint a várható közönség néhány tagja is megjelent. Itt tekintettük át a TPSz struktúráját, itt találkoztak először a Vitakultúra Egyesület és a csömöri lakóotthon azon tagjai, akik aztán együtt léptek fel. Minden résztvevő itt kapta az eddigi legteljesebb képet arról, hogy mi fog történni, és mi várható a folyamattól. Az is világossá vált, hogy az Otthonban

évek óta működő playback-csoport munkája a dolgozók és a lakók többsége előtt ismeretlen, így a módszer státuszának megerősítése is fontossá vált.

Az előkészítő folyamatban nyilvánvalóvá vált, hogy a TPSz **témája a Felnőtttség** lesz.

A TPSz-alkalmon **83 fő vett részt** (köztük az Alapítvány lakói, dolgozói, kuratóriumának tagjai, szülők, a helyi önkormányzat és támogatók) egy moderátor vezetésével. Az előadásban 4 tréner-playback-színész és 2 zenész szerepelt 10 önkéntes bevonásával, akik tapasztaltak a playback-színházban, valamint részt vettek olyan integrációs folyamatokban, amelyen megváltozott munkaképességű és értelmi fogyatékos fiatalokkal működtek együtt.

1. Hangolódás playback-színházi eszközökkel

Az Alapítvány szakmai vezetője és egy néző számolt be pillanatnyi érzéseiről, hangulatáról, s a társulat ezeket adta vissza. Ezután térbeli szociometria készült, a jelenlévők célcsoportokhoz tartozásának és kapcsolódásainak feltérképezése, a csoport megmozgatása (ki hova tartozik, honnan jött, mi a dolga itt).

2. Kiscsoportos beszélgetés, forgószínpad

A felnőtttség témáján belül 4 témakörrel foglalkoztunk, ezek a *Felnőttek a gyerekeim, Felnőttekkel dolgozom, Én is felnőtt vagyok* és *Támogatom a normalizációs elveket* címeket kapták.

A kiscsoportok aszerint szerveződtek, hogy ki melyik témával szeretne először foglalkozni. A csoportokhoz 7 percenként új témafelelős moderátorok érkeztek, így minden csoport minden témáról beszélgetett, majd playback-színházi technikával lejátszott.

Az egyes témacsoportokban együtt vettek részt a foglalkoztató gondozottjai és munkatársai, így láthatóvá vált, hogy a felnőtttség különböző aspektusai egyszerre hordozzák a magabiztosság és védtelenség, a büszkeség és szorongás érzését, tekintet nélkül arra, hogy valaki fogyatékkal él, vagy sem. A cél tehát a csoport érzékenyítése, a playback-játékra való hangolása volt, bátorítás a személyes érzések, történetek elmesélésére.

A témavezetők végül a saját csoportjukhoz tértek vissza, ahol összegyűjtötték a főbb érzéseket, tapasztalatokat.

3. Megosztás a nagycsoportban

A kiscsoportok történetmesélései után a témavezetők az érzelmek szintjén, általánosabban,

elvontabban, sűrítve idézték vissza az elhangzottakat, a színpadon minden érzést eljátszottak.

Az ezt követően alkalmazott „tükör playback” technikában a mesélő színpadra állt, érzéseit a nézőtérben nézőként résztvevő három színész játszotta el, vagyis a tér megcserélődött: a játész mesélt, a hallgató játszott, ami a meghallgatás és meghallgattatás élményének elaszticitását, a szerepek felcserélhetőségét is jelezte. Emellett a szabadság, önállóság, felelősség hol felszabadító, hol nyomasztó dinamikája a játékban is megmutatkozott, de ezúttal más tétellel: nem az érzések legyőzése, feldolgozása, hanem azok átélése és megmutatása lett fontos.

Ezután egy nehezebb téma került a közös térbe játékmesteri ajánlásra: egymás szeszélyeinek elviselése, és a mód, ahogy a felmerülő ellentétekre reagálunk. A megjelenő történetekben felbukkantak a harag, a düh, a tehetetlenség inspirálta szélsőséges megoldások. Minden történet megelevenedett visszajátzásban, míg az egyik esetben a résztvevők a mesélő segítségére siettek, és javaslatokkal, ötletekkel támogatták konfliktushelyzete megoldásában.

A folyamat végén, a színpadon az elhangzott érzések és történetek összefoglalását egy tabló adta, majd záróköriben fogadtuk a visszajelzéseket. A résztvevők a szeretetet és őszinteséget hangsúlyozták a folyamat jellemzőjeként, az elfogadás, odafigyelés, kíváncsiság és kompromisszumkészség átélését. Külön kiemelték a módot, ahogy a facilitátor (Donáth Attila) egy siket fiú visszajelzését kezelte. A fiú jelelve tudott visszajelzést adni, de jeltolmács nem volt jelen. Attila megkérte, hogy válasszon 3 embert, aki megmutatja, hogy milyen volt nekik az előadás élménye. A kiválasztott 3 ember mögé állított három másikat, akiknek az volt a feladata, hogy gesztusokkal, mozgással felerősítse a 3 játész játékát. A visszajátzás, a feldolgozásnak a (hiányzó) jeltolmácsolást idéző gesztusa, valamint a bizonytalanság vállalása (nem tudhatjuk, hogy a fiú valójában mit érzett) nagyhatású volt, és arról is meggyőződhattünk, hogy a visszajelző teljesen azonosult a megjelenített érzésekkel, a magáénak érezte azokat.

A projekt eredményeképpen a lakók, a hozzátartozók, a szakemberek egyaránt felismerték és kifejezték közös igényüket, hogy a lakók szükségletei kielégüljenek. Láthatóvá váltak a belső erőforrások. A külső támogatók, fenntartók, az elosztórendszer képviselői kapcsolati hálót építettek ki, személyesen tapasztalták a valóságos szükséglete-

ket, közvetlenül nyerve információt ezekről. Mindenki számára élmény volt, hogy a polgármester is beállt playback-színésznek, de az otthon lakói és alkalmazottai is teljesen más szerepben láthatták egymást, ami fontosnak bizonyult a későbbi kapcsolati dinamikákra nézve.

„A playback színészek és zenészek között is voltak az intézmény lakói közül, ami számukra és a többi résztvevő számára is nagy élmény volt. Egyrészt a játékban résztvevőknek nagy önbizalmat és pluszt adott, amiben azt élhették meg, hogy ők is ugyanolyanok, mint bárki más. Azok a résztvevők pedig, akik láthatták őket, példát láthattak maguk előtt, hogy fel lehet vállalni a sérültséget, felnőttiséget. Valamint láthatták azt is, hogy az Intézményben hétfőnként folyó playback csoportban mi történik.”

„Az előadáson megmutattuk, hogy a csömöri lakók társulatának tagjai és a Vitakultúra Egyesület színészei képesek úgy együtt játszani, hogy teljes értékű színházi élményt nyújtsanak a közönség számára” - mondta az egyik résztvevő.

„Szponzoráció és a 22. század morális közösségei” Társadalmi Párbeszéd Színház, 2016

A Gyöngyház Egyesület fenntartásában működő **ikladi Szederfa Otthon** <http://szederfa.hu/> célja, hogy „fogytékosnak nevezett barátaink minden ember szemében értéként jelenjenek meg, és jelenlétük hídként szolgáljon ember és ember között” - írja **Turba Attila**, az Egyesület vezetője, akinek kiváló, a partnerek számára írt beszámoló-jából merítettünk a továbbiakhoz.

Közös munkánk kiindulópontját az a közgondolkodást és közbeszédet jellemző kép adta, mely a peremhelyzetben lévő társadalmi csoportokat problémaforrásnak tünteti fel.

Partnerünkkel együtt úgy gondoltuk, hogy valójában nem e társadalmi csoportok, hanem az a megközelítés jelenti a problémát, mely szerint a peremhelyzetben lévők extra teherként nehezedenek a társadalomra. E terhet azonban szerintünk nem a peremhelyzet jelenti, hanem az a tény, hogy a társadalmi közösség nem tudja felismerni azt a hihetetlenül gazdag és értékes erőforrást, amit a peremhelyzetbe került emberek jelentenek számunkra.

A Gyöngyház Egyesülettel tehát egy képzési program, valamint a hozzá kapcsolódó szolgáltatási csomag kidolgozásában működünk együtt, mely az adott szervezeti keretek között dolgozta ki a választ

arra kérdésre, hogy miként válhatnak a peremhelyzetben lévő emberek a 22. század morális erőforrásaivá.

Miként járulhatnak hozzá a mai szemmel hátrányos helyzetűnek tartott társadalmi csoportok a közösségek felemelkedéséhez?

A műhelymunka előkészítése 2015. novemberre és 2016. februárja között zajlott. A munkában összesen 26 fő vett részt: a Szederfa Otthon lakói (7 fő), az otthon munkatársai (7 fő), a Vitakultúra Egyesület képviselői (4 fő), a Kéznevelési Alapítvány mint szakmai és érdekvédelmi partnerszervezet képviselői (2 fő). A Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság, az Aszódi Járási Hivatal, a Váci Egyházmegye, a Farm Alapú Waldorf Iskola Kezdeményezés, valamint egy cég 1-1 főt delegált. A párbeszédet, melyben a résztvevők egyenlő partnerekként nyilvánulhattak meg Donáth Attila facilitálta.

1. Modul: előadások

A TPSz-folyamat a téma kulcsszavainak ismertetésével kezdődött: szponzoráció, paradigmaváltás, 22. század, morális közösségek. Hogyan is vagyunk ezekkel? A szervezet kapcsolatrendszerében támogatóként megjelent szervezetek, cégek, magán-személyek, művészek 15-20 perces előadásokon mutatták be, hogy mit tartanak a szponzorációról, milyen tapasztalatuk, esetleg stratégiájuk van.

Az elméleti háttérrel nyújtó prezentációk mellett a Szederfa Otthon lakói is elmesélték, hogy milyen személyes tapasztalataik vannak az adományozással, szponzorációval kapcsolatban (adományok, támogatások, adománygyűjtő kampányok, önkéntesek, vásárok stb.).

2. Modul: workshop

Az első modulon hallottakból 3 téma mentén dolgoztuk fel a szervezet számára fontos kérdéseket: *Őrizd és tiszteld a tüzet* (adományozók, támogatók, szponzorok), *Beleteszem a lelkemet* (önkényszer), *Szellemi tanulás* (morális közösség).

A résztvevők téma-preferenciájuk szerint alkottak kiscsoportokat, melyeknek egy-egy TPSz-tag volt témagazdája és facilitátora. A csoportok kb 15 percben foglalkoztak a preferált témával, majd a másik két kérdés is sorra került (forgás, a csömöri projektben forgószínpad elnevezéssel). Visszatérve a kiinduló témához az összegzésben a két másik nézőpont tanulságait is integrálták a rendszerszerű megértés és feldolgozás érdekében. Minden csoporttag egyenlő eséllyel fért hozzá a közös munká-

hoz, végül az eredményeket általuk választott kreatív módon mutatták be a többi csoportnak.

közjáték ebéd után

Az ebédet, annak egy elemét (a pestót) tematizáltuk, mivel az a Szederfa Otthon közösségét, közös alkotását, szellemiségét is szimbolizáló termék. Eljátszottuk a pesto elkészítését, megszemélyesítve a szervezet értékeit. A játék tétje nem volt kisebb, mint felismerni, hogyan lehetünk az értékkeremtésben és annak közlésében tudatosak, hogyan tervezzünk – a közösség minden tagját figyelembe véve – hosszú távra.

3. Modul: playback színházi előadás

A nap folyamán többször is alkalmaztuk a playback-színházi visszajátszást élmények tükrözésére, és hogy az eddig történeteket, tanultakat, valamint a résztvevőket integráljuk. A hosszabb, másfél órás zárás folyamatában a kognitív és érzelmi szint integrálását céloztuk.

Az előadásban a Vitakultúra Egyesület professzionális playback-színészei és a Szederfa Otthon két lakója együtt szerepeltek, a vezető zenész pedig szintén a Szederfa Otthon egyik lakója volt.

A folyamatban a vezető facilitátor kötötte össze a közönséget és a színészeket, segítette az érzelmi és értelmi reakcióinkat, történéseinket elmesélni és visszajátszani.

A rendezvény teljes ideje alatt egy több mint 20 képből álló sorozat keletkezett, melyet a Szederfa Otthon egyik lakója és a Vitakultúra Egyesület képzőművésze alkotott. A grafikák a megbeszélések, történetek, visszajátszások, mesélések élményeit, témáit tükrözték, a mélyítést és a tudatosítást vizuális sűrítéssel gazdagítva.

A rendezvény lezárásaként (a Szederfa Otthon lakói kivételével) a résztvevők csoportos megosztási körben összegezték élményeiket és a tanulságokat. Kiemelt szervezeti eredmények:

- a szervezeti értékek bemutatása, elmélyítése;
- a partnerek visszajelzései nyomán újabb szervezeti értékek láthatóvá válása;
- külső forrásoktól független, felelősségi alapon indított innováció modellezése;
- innovatív elemek kipróbálása a rendezvény-szervezésben és az együttműködésekben is;
- valódi partnerségben végzett munka élménye;
- a résztvevő partnerekkel való kapcsolatok mélyülése;

- a résztvevő partnereken keresztül referencia alkalom további partneri együttműködésekhez;
- tanulási lehetőség a szervezet munkatársai számára;
- a fogyatékkal élő szervezeti tagok autonómiájának erősödése;
- a playback-színház megerősödése a szervezeti kultúra fontos elemeként, melyet a közösség önállóan is használni tud.

A TPSz-folyamat **eredménye** számunkra a partneri együttműködés, az innovatív szemlélet és a szervezet filozófiájának modellezése volt, illetve hogy a TPSz-konceptió, know-how formájában, témától függetlenül, illetve bármely témára szabva használható.

A fentiekben leírtuk a TPSz módszerét, bemutattuk két fontos projektünket, a továbbiakban két aktuális munkánkról írunk majd. Ha kíváncsi rá, hogy milyen is ez a folyamat élőben, kérjük, kövesse a Társadalmi Párbeszéd Színház Facebook-oldalát, vagy írjon nekünk ugyanott. Ahogy módszerünk a személyes történeteken, megéléseken alapul, kapcsolódni is személyesen szeretünk. Találkozzunk mihamarabb!

Üdvözlettel,

A Társadalmi Párbeszéd Színház csapata